

КІНОПЕДАГОГІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ М. Г. ІЛЛЕНКА

У статті досліджено кінопедагогічну діяльність відомого українського кінорежисера, сценариста Михайла Герасимовича Ілленка на кінофакультеті Інституту екранних мистецтв Київського національного університету театру, кіно і телебачення ім. І. К. Карпенка-Карого; реконструйовано невідомі сторінки його педагогічної роботи в Афінській театральній школі (Греція); прослідковано подальшу творчу долю кращих учнів митця.

Ключові слова: *М. Г. Ілленко, кінофестиваль, майстерня, педагогіка екранних мистецтв, режисер, кінофакультет.*

Для сучасного мистецтвознавства, культурології і зокрема кінознавчої науки надзвичайно важливими є дослідження, присвячені мистецько-педагогічній діяльності провідних українських кінорежисерів, а також її ролі для системи підготовки працівників кіно і телебачення. У зв'язку з цим актуальним видається звернення до постаті відомого українського кінорежисера, сценариста Михайла Герасимовича Ілленка, чия кінопедагогічна діяльність досі не отримала наукового висвітлення.

Мета дослідження – вивчити та проаналізувати кінопедагогічну діяльність М. Ілленка.

Наукові завдання: дослідити кінопедагогічну діяльність М. Ілленка на кінофакультеті Київського державного інституту театральних мистецтв ім. І. К. Карпенка-Карого (далі – КДІТМ ім. І. К. Карпенка-Карого) (сучасна назва – кінофакультет Інституту екранних мистецтв (ІЕМ) Київського національного університету театру, кіно і телебачення ім. І. К. Карпенка-Карого (далі – КНУТКіТ ім. І. К. Карпенка-Карого); назвати основні фільми; реконструювати невідомі сторінки педагогічної діяльності в Афінській театральній школі (Греція); прослідкувати подальшу творчу долю найкращих учнів.

Михайло Герасимович Ілленко (нар. 29 червня 1947, м. Москва, Російська Федерація) – сучасний український кінорежисер, сценарист та педагог. Одним з напрямів його багатогранної діяльності є виховання молодих митців кіно на кінофакультеті КДІТМ ім. І. К. Карпенка-Карого. Незаперечний вклад митця в розвиток українського кіномистецтва був неодноразово відзначений: М. Ілленко є Заслуженим діячем мистецтв України (2003), членом-кореспондентом Національної академії мистецтв України (2004), доцентом (2002), лауреатом Державної премії України імені Олександра Довженка (2007), членом Національної спілки кінематографістів України.

Влітку 1992 року М. Ілленко на кінофакультеті КДІТМ ім. І. К. Карпенка-Карого набрав свою першу майстерню режисерів художнього фільму, до якої увійшли: Олег Безпалый, Надія Зоннова, Наталя Левада, Андрій Максименко, Вікторія Мельникова, Володимир Тихий, Юлія Шашкова та Олексій Сущенко.

Характерною особливістю педагогічної методи М. Ілленка є спільна робота із студентами над проектами. Зокрема, він у співавторстві з власними учнями та студентами інших майстерень створив сценарій повнометражного художнього фільму "Сьомий маршрут" (1997), який і зняв як режисер-постановник, водночас, давши змогу студентам реалізувати свої задуми на знімальному майданчику.

У 1990-х роках, не маючи можливості постійно знімати художні фільми, М. Ілленко працював як сценарист, режисер і оператор над телевізійними документальними картинками: "Художник Наталя Рудюк" (1995), "Княжа регата" (1996), "Шлях до скелі" (1997).

У 1997 році М. Ілленко виступив засновником кінофестивалю "Відкрита ніч". У цьому ж році він випустив першу майстерню режисерів художнього фільму. Серед випускників найбільш відомим став Володимир Вікторович Тихий, який під час навчання зняв короткометражні фільми "Андеграунд" (1992), "Сокира" (1995), "Русалонька" (1995), "Федір Достоєвський" (1995), "Дах" (1996), які були представлені у програмі багатьох українських і міжнародних фестивалів. Після закінчення навчання В. Тихий працював на телестудіях "Студія 1+1", "Данапріс-фільм" тощо, був режисером досить відомого у свій час "СВ-шоу" з Віркою Сердючкою. Повнометражні художні фільми В. Тихого: "Мийники автомобілів" (1999), "Пісні забутого" (2000), "Гудзик" (за романом Ірен Роздобудько), "Донечко моя", "Таємничий острів". Як режисер і сопродюсер він брав активну участь в артхаузному проекті українських короткометражних фільмів "Мудаки (Арабески)" (2009). Через три роки як режисер разом з Дмитром Сухолітким-Собчуком і Мировславом Слабошпицьким взяв участь в кінопроекті "Україно, гуд бай" (2012).

До другої майстерні кінорежисерів художнього фільму (1997–1998) М. Ілленка поступили: Микола Воротинцев, Катерина Ємець, Олег Єрмоленко, Наталія Конончук, Максим Федотенко, Віра Яковенко, Андрій Бодров та Володимир Дашук.

У 2000 році М. Ілленко став деканом факультету кіно і телебачення КДІТМ ім. І. К. Карпенка-Карого, який очолював до 2003 року.

У 2002 році М. Ілленка запросили провести тритижневий курс лекцій з кінорежисури в Афіньську театральну школу (Греція). Про специфіку своєї педагогічної роботи в цьому навчальному закладі мистецького спрямування М. Ілленко детально розповів автору дослідження в інтерв'ю, датованому 11 квітня 2003 року. Спочатку йому довелося призвичаюватися до чужої аудиторії, синхронного перекладу, інших стандартів. Проте коли режисер зрозумів сферу інтересів, побачив рівень підготовки грецьких учнів, все стало на свої місця. Слухачі курсів були здебільшого театральними акторами, вони не боялися сцени і виступів перед аудиторією, були наполегливими, прагнули знання. Їхнім девізом було: "Ми повинні про все дізнатись". У Афіньській театральній школі М. Ілленко широко використовував колекцію німих фільмів (які, окрім всього, не потрібно було перекладати) і найкращі короткометражки українських студентів. Приємне здивування викликала в М. Ілленка старанність грецьких студентів у вивченні історії своєї країни, а також те, що, на відміну від більшості українських студентів творчих вузів, вони конспектували лекції [1].

М. Ілленко, який звик працювати з не дуже організованими українськими студентами, був велими здивований, коли побачив, як його грецькі учні, отримавши завдання зробити етюди, не пішли розважатися, а допізна працювали і наступного дня всі показали виконану роботу. На думку М. Ілленка, у навчанні студентам допомагав і властивий грекам емоційний темперамент. Так, наприклад, для одного з етюдів потрібно було показати жіночу істеріку. І мешканці Еллади добре справились з цим, складним для наших студентів, завданням. Не було у них і демонстративного показу "геніальності", властивого молодим режисерам-українцям, які потрапляють в лещата цього образу і часто протягом навчання замість зйомок лише зображують талановитість перед іншими. Греки просто працювали: багато і успішно. Зокрема, одна з студенток через три дні вже принесла першу відеороботу, а взагалі протягом курсів було зроблено три екранні роботи. В перспективі вже вимальовувався цікавий фільм "Сусіди" на основі новел його грецьких учнів про сусідів. Однак, ідея залишилась нереалізованою, оскільки курси закінчились і режисер мав повертатись в Україну.

Свої грецькі лекції М. Ілленко записував на диктофон і потім вони лягли в основу підручника з кінорежисури "Кіно. Шпори для абітурієнтів" (2006) [2]. Підручник написаний про серйозні речі в несерйозному, провокативному жанрі, але цікаво. О. Мусієнко вважає цю розумну і дотепну книжку подарунком студентству. У своїй ювілейній статті до 60-річчя митця вона цитує академіка І. Дзюбу: "Михайло Ілленко знайшов оригінальний (і забавний, і драматичний) спосіб висловити своє розуміння кіномистецтва і "дати вихід" своїм болям багатостраждального українського кіномитця, своєму "сарказмові і розпачу" і своїм живучим надіям" [4, 57].

М. Ілленко вважає, що кінопедагогіка корисна не лише для тих, хто вчиться, але й для тих, хто вчить. Так, якщо студенти задають питання викладачеві, потрібно дати конкретну відповідь, хай не відразу, але дати обов'язково. Інколи в результаті такого пошуку педагог починає дивитися на вже усталені речі по-новому.

Керівнику кіномайстерні потрібно, серед іншого, вміти наполягати і доводити свою позицію студентам, які ще не мають достатнього досвіду. Так, наприклад, талановита студентка його другої майстерні Віра Яковенко, чия короткометражка "Народження звуку" (1999, 10 хв.) вже була показана на Російському студентському кінофестивалі ВДІКу (2000), Угорському фестивалю "Медіавейв" (2002) та Київському кінофестивалю "Пролог" (2001) та отримала спецприз за режисуру на кінофестивалі "Молодість-2000", під час роботи над дипломною стрічкою "Спляча красуня" (2001) затягнула із метражем. Вчитель наполягав на його зменшенні до однієї частини – студентка наполягала на двох. Перегляд у кінозалі зробленої у запропонованому майстром форматі стрічки справив на Віру гарне враження, але не переконав. Вона розуміла, що не права, проте через юнацьку впертість не хотіла визнавати свою помилку. Врешті-решт, М. Ілленко дозволив учениці зробити із "зрізків" фільм на дві частини, як вона і задумувала. Однак, тепер вже Віра не погодилась і залишила "Сплячу красуню" у динамічному форматі однієї частини, яка й була показана на різних кінофестивалях, зокрема, на "Молодості" (2001) [1].

Уроки майстра безперечно допомогли В. Яковенко в подальшому творчому житті. У 2004 році її містична драма за мотивами творів М. Гоголя "Мій Гоголь" (2003, 23 хв.) увійшла до офіційної програми Венеційського фестивалю короткометражних художніх фільмів (2004). У тому ж році стрічці було відзначено дипломом Національної академії мистецтв України.

У рамках майстерні "Berlinale Talent campus-2004" режисер зняла чорну комедію за власним сценарієм "Блондинка помирає двічі" (2004, 5 хв.), яка стала переможцем програми "Кіно за тиж-

день". Після цього В. Яковенко шість місяців проходила навчання в Амстердамській кінолабораторії "Бінгер" (Нідерланди) на курсі "Розробка сценаріїв".

У 2005 році на телеканалі "СТБ" В. Яковенко зняла цикл "Народжені в Україні" з 50 сюжетів про 50 всесвітньо відомих людей, які народились в Україні.

Отримавши досвід документального кіно, режисер зняла декілька повнометражних художніх фільмів: "Повернути Віру" (2006), "Ігри в солдатиків" (2007), "Ван Гог не винен" (2007), "Як знайти ідеал" (2008), "Контракт" (2009) та ін. Фільм "Контракт" у 2009 році був відзначений дипломом "За акторський ансамбль" Київського міжнародного кінофестивалю. Не забула В. Яковенко і так званий "короткий метр" – у 2009 році в рамках артхаузного проекту "Мудаки (Арабески)", співпродюсером якого був В. Тихий, вона зняла за своїм сценарієм новелу "Таксі?".

Багато довелось попрацювати М. Ілленку і з Володимиром Дащуком, який спочатку не зміг вступити в майстерню, проте мав настільки сильне бажання бути кінорежисером, що пішов на платну форму навчання. За словами майстра, не все спочатку виходило, але В. Дащук працював, інколи помилявся, але знову і знову працював. Його комедійні короткометражки брали участь у різних фестивалях, отримували нагороди: "Поганий, злий, зліший" ("Пролог", (2000); студентський кінофестиваль ВДІКу (2000); МКФ "Клермон-Феран" (2002)), "Кому не спиться в глупу ніч" ("Молодість" (2001); "Відкрита Ніч" (2002); "Пролог" (2001)).

Нині В. Дащук активно знімає фільми і телевізійні серіали, серед яких можемо назвати: короткометражний художній фільм "Ніяких проблем" (2006); серіали: "Зцілення коханням" (2004, у співавторстві з Б. Недич, С. Альошечкіним), "Приречена стати зіркою" (у співавторстві з В. Харченком-Куліковським та Р. Нестеренком), "Право на кохання" (2005), "Все включено" (2006, у співавторстві з А. Канівченком, В. Рожком, В. Дяченком), "Тримай мене міцніше" (2007, у співавторстві з В. Дяченком, О. Масленніковим), "Рідні люди" (2008, у співавторстві з О. Масленніковим та І. Шкуріним), "Чорне плаття" (2008), "Єфросінья" (2010, у співавторстві з М. Мокрушевим, В. Альошечкіним, О. Масленніковим) тощо.

У 2002 році М. Ілленко спільно з студентами та професійними кінематографістами зняв анімаційний фільм "Одноразова вічність" та короткометражний художній фільм "Невелика подорож на великій каруселі". На думку О. Мусієнко, карусель в цій стрічці – узагальнений образ Землі. Авторка зауважує, що, по-перше, саме спільна робота метра і молодих кінематографістів надала цій історії своєрідного шарму, а по-друге, і це є найголовніше, М. Ілленко вірить у своїх учнів: "Коли хтось твердить, що немає українського кіно, М. Ілленко рішуче заперечує. Бо, попри всі негаразди, молодь знімає" [4, 57]. Це підтверджують і слова самого режисера, який вважає, що у студентів Інституту екранних мистецтв КНУТКіТ імені І. К. Карпенка-Карого "і кількість, і якість непогана, бо кожного року десь п'ять фільмів повертаються з міжнародних фестивалів із хорошими нагородами" [4, 57].

Деякі роздуми щодо розвитку українського кінематографу і кіноосвіти М. Ілленко виклав у передмові до установчої лекції "Програми курсу екранних мистецтв", де зокрема зазначив: "Ми повинні провокувати авторські рефлекси, сподіваючись на міфи, на якому б драматичному етапі не перебувало суспільство... Це наш обов'язок – створювати красиві, гіркі, смішні, легковажні, сповнені пафосу або іронії, азартні, гідні міфи про себе, про свої мрії. Це робота митця на майбутнє. Саме сьогодні ми маємо перетворити енергію вакууму на корисну роботу" [3].

У 2002 році М. Ілленко випустив другу майстерню режисерів художнього фільму і набрав третю кінорежисерську майстерню (2002–2003), до складу якої увійшли: Костянтин Бочкарьов, Марина Врода, Поліна Головка, Ганна Пашенко, Андрій Руденко, Сергій Полікушкін, Ольга Шульгіна, Сергій Крутін, Володимир Жилко та Роман Бровко.

Відсутність фінансування студентських робіт внесла у творче життя майстерні свої корективи. У 2003 році М. Ілленко планував втілити черговий кіноексперимент: зняти зі студентами і молодими режисерами фільм з 15–20 короткометражок, об'єднаних єдиною темою – бьюетами, які активно будував у Києві тогочасний міський голова О. Омельченко.

Як традиційно біля джерел в українських селах, так і біля бьюетів у місті завжди кипить життя: люди зустрічаються, сваряться, закохуються. В основу проекту було покладено принцип "Ми тут і зараз", тобто потрібно було показати сучасних киян у звичайних умовах так, щоб було цікаво дивитися пересічному глядачеві.

За словами М. Ілленка, деякі студенти не досить схвально віднеслися до участі в проекті, вважаючи, що у такий спосіб "продаються". М. Ілленко планував звернутися до можновладців з пропозицією проспонсорувати цикл фільмів. Якби проект вдався, у виграші залишилися б усі: владні спонсори, отримавши талановито зняту приховану рекламу свого дітища (так званий "продукт плейсмент", який широко застосовується в кінематографії); молоді режисери і сценаристи, створивши на професійному кінообладнанні якісний кінопродукт не лише для вузького кола глядачів одного з сту-

дентських кінофестивалів, а для масового глядача [1]. На жаль, кінопедагогічний експеримент "Бювет" в силу причин, які не залежали від М. Ілленка, не був завершений.

Найвідомішою випускницею третьої кінорежисерської майстерні М. Ілленка стала Марина Врода – друга українка, яка отримала "Золоту пальмову гілку" Каннського міжнародного кінофестивалю.

Після закінчення Київської школи № 113 М. Врода поступила у Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Ю. Бугая та у 2003 році отримала диплом бакалавра права. Втім, подальше життя вона вирішила присвятити кіномистецтву, а тому поступила до майстерні М. Ілленка. Під час навчання М. Врода зняла короткометражні художні фільми: "Пробач" (2003, 15 хв., дипломи "За кращу режисерську роботу" (відео) та "За кращу операторську роботу" (відео) на фестивалі короткометражних фільмів "Відкрита ніч" (2004); диплом "За кращу ідею" на фестивалі студентських фільмів "Пролог" (2004)); "Сімейний портрет" (2006, 14 хв., приз і диплом "За операторську роботу" на фестивалі короткометражних фільмів 2006 року в Баку); "Дощ" (2007, 13 хв.). Дипломною роботою М. Вроди стала знята на кольоровій кіноплівці стрічка "Клятва" (2007, 13 хв., третє призове місце на міжнародному кінофестивалі в 2008 р. в Мюнхені; диплом кінофестивалю "Відкрита ніч" (2008)).

Після закінчення навчання М. Врода працювала асистентом з масовки в українського кінорежисера Сергія Лозниці на стрічці "Щастя моє" (2010). Під псевдонімом Маргарита Красавіна зняла повнометражний художній фільм "Усміхнись, коли плачуть зорі" (2010).

Наступна короткометражка М. Вроди "Крос" (2011, 15 хв.) була обрана серед 1500 робіт та увійшла до 9 стрічок, що потрапили до конкурсу Каннського фестивалю, на якому у 2012 році Марина Анатоліївна Врода отримала "Золоту пальмову гілку".

У 2007 році М. Ілленко запустився з фільмом "ТойХтоПройшовКрізьВогонь" (пишеться разом, – О. Б.), зйомки якого періодично зупинялись через відсутність фінансування. У такому надзвичайно поганому для митця ритмі процес йшов до 2010 року. Тим не менш, М. Ілленко постійно залучав власних учнів і студентів інших майстерень ІЕМ КНУТКіТ ім. І. К. Карпенка-Карого до знімального процесу. Для молодих кінематографістів ця практика стала безцінним досвідом. Під час монтажно-тонуального періоду фільму режисер зустрічався з студентами творчих вузів, де розповідав про специфіку зйомки, власний творчий шлях. Так, наприклад, за запрошенням автора дослідження, 15 лютого 2011 року М. Ілленко провів майстер-клас для студентів Інституту телебачення, кіно і театру й Інституту журналістики Київського міжнародного університету.

У вересні 2011 року фільм "ТойХтоПройшовКрізьВогонь" отримав Гран-прі III Київського міжнародного кінофестивалю, а 24 серпня 2012 року в День незалежності його було показано по одному з центральних українських каналів.

У 2004 році на Національній кіностудії художніх фільмів імені О. П. Довженка М. Ілленко запустився із складнопостановочним історичним художнім фільмом "Толока" за власним сценарієм. Кінорежисером працював автор дослідження. На жаль, через складнощі з фінансуванням стрічка була зупинена. У 2012 році режисер вирішив продовжити зйомки і знову залучити до кіновиробництва своїх учнів.

Отже, поставлені наукові завдання виконані: досліджено кінопедагогічну діяльність М. Ілленка на кінофакультеті КДІТМ ім. І. К. Карпенка-Карого; названо основні фільми режисера; реконструйовано невідомі сторінки педагогічної діяльності в Афінійській театральній школі (Греція); прослідковано подальшу творчу доля найкращих учнів митця. Перспективи наукових розвідок залишаються великими, оскільки М. Ілленко продовжує знімати фільми та виховувати молодих режисерів художнього фільму.

Використані джерела:

1. Ілленко М. Г. Інтерв'ю Олександрю Безручку від 11 квітня 2003 року / М. Г. Ілленко // Приватний архів О. Безручка.
2. Ілленко М. Г. Кіно. Шпори для абітурієнтів / М. Г. Ілленко. – Вінниця : Нова книга, 2006. – 280 с.
3. Ілленко М. Передмова до установчої лекції "Програми курсу екранних мистецтв" / Михайло Ілленко // Кіно-Коло. – 2000. – № 6. – С. 54.
4. Мусієнко О. Михайло Ілленко (до 60-річчя від дня народження) / Оксана Мусієнко // Актуальні проблеми мистецької практики і мистецтвознавчої науки: Мистецькі обрії'2008 : Альманах / ІПСМ АМУ ; гол. наук. ред. І. Д. Безгін ; редкол.: А. В. Чебикін (голова), І. Д. Безгін, Ю. Г. Ілленко та ін. – К. : Музична Україна, 2008. – Вип. 1 (10). – 426 с. – С. 54–57.

Безручко Александр Викторович, кандидат искусствоведения, доцент

Кинопедагогическая деятельность М. Г. Ильенко

В статье исследована кинопедагогическая деятельность известного украинского кинорежиссера, сценариста Михаила Герасимовича Ильенко на кинофакультете Института экранных искусств Киевского национального университета театра, кино и телевидения им. И. К. Карпенко-Карого; реконструированы неизвестные

страницы его педагогической работы в Афинской театральной школе (Греция); поданы сведения о дальнейшей творческой судьбе лучших учеников художника.

Ключевые слова: М. Г. Ильенко, кинофестиваль, мастерская, педагогика экранных искусств, режиссер, кинофакультет.

Oleksandr Bezruchko, Candidate of Art criticism

Cinema-pedagogical Activity of Mikhaylo Illienko

Ukrainian cinema researchers did not explore cinema-pedagogical activity of famous Ukrainian film director, screenwriter, honored worker of Arts of Ukraine (2003), Member-correspondent of the National Academy of Arts of Ukraine (2004), Associate Professor (2002), laureate of the Oleksandr Dovzhenko's State premium of Ukraine (2007), member of the National Union of Cinematographers of Ukraine, Mikhaylo Gerasimovich Illienko (was born on June 29-th, 1947, Moscow, Russian Federation).

Illienko educates young film directors in the Cinematography and TV Department of Ivan K. Karpenko-Kariy Kyiv State Institute of Theatre Arts (now the Institute of the CRT arts of Ivan K. Karpenko-Kariy Kyiv National University of Theatre, Cinema and TV).

In summer of 1992, Mikhaylo Illienko began to teach his first workshop of directors of feature films: Bezpaliy Oleg, Zonova Nadiya, Levada Natalia, Maksimenko Andriy, Mel'nikova Viktoriya, Tikhyy Volodimir, Shashkova Julia and Suschenko Oleksiy at the Cinematography and TV Department of Ivan K. Karpenko-Kariy Kyiv State Institute of Theatre Arts.

The distinctive style of pedagogical methods of Mikhaylo Illienko by its characteristic is joint work with students on many projects. For example, Mikhaylo Illienko a co-author of the works of his own students as well as students of other workshops (Volodimir Tikhyy, Julia Shashkova, Oleg Bezpaliy, Viktoriya Mel'nikova, Nadiya Zonova, Natalia Levada, Oleksandra Lozinska, Andriy Maksimenko, Oleksiy Suschenko etc.), he created a script of a full-length feature film "the Seventh route" (1997), which he filmed as a chief director, engaging students in realization of their projects on a movie set.

In 1997 year Mikhaylo Illienko has founded the Film festival "Open night" and graduated his first workshop of directors of feature film. The most famous of the graduating students of this workshop is Volodimir Tikhyy, which during his studies made short-length movies, such as "Underground" (1992), "Axe" (1995), "Mermaid", "Feodor Dostoevsky" (1995), "Roof" (1996) which also were the participants of many Ukrainian and international film festivals and received awards. After he received his diploma in 1997, V. Tikhyy worked at such TV studios as "Studio 1+1", "Danapris-film" and others. Was a director of a famous in its time "SV-show" starring a TV star Verka Serdyuchka. In 1999 Volodimir Tikhyy made the full-length feature film "The car washers" (1999), "Songs of the forgotten" (2000), "Button" (after the book of Iren Rozdobud'ko), "My daughter", "The mysterious island", directed one of the segments of TV show "Mukhtar", etc. As a director and co-producer he participated actively in an art-house project of the Ukrainian short films "Mudaki (Arabesques)" (2009). In three years time, Volodimir Tikhyy along with Dmitry Sukholitkiy-Sobchuk and Miroslav Slaboshpicky took part in a cinema project "Ukraine, good-bye" (2012) as a director.

The second workshop of directors of feature film (1997–1998) by Mikhaylo Illienko got: Vorotincev Mickola, Emec' Katerina, Ermolenko Oleg, Kononchuk Natalia, Fedotenko Maxim, Yakovenko Vira, Bodrov Andriy, Daschuk Volodimir.

In year 2000 Mikhaylo Illienko became the Dean of Cinematography and TV Department of Ivan K. Karpenko-Kariy Kyiv State Institute of Theatre Arts, holding this position up to year 2003.

Active the cinema-pedagogical activity of Mikhaylo Illienko resulted in him, the Ukrainian film director and teacher being invited to conduct the three-week's course of lectures on film direction in Athenian theatrical school (Greece) in 2002.

In year 2002 Mikhaylo Illienko along with his students and professional cinematographers made an animation movie "The single eternity" and short-length feature film "the Small trip on a large carousel".

In 2003 Mikhaylo Illienko, associate professor of the Cinema and TV Department of Ivan K. Karpenko-Kariy Kyiv National University of Theatre Arts has been awarded with the "Honored Worker of Arts of Ukraine" rank by the President of Ukraine Leonid D. Kuchma for his personal contribution to development of domestic cinematographic art, creative achievements and fruitful professional work.

In 2002 year Mikhaylo Illienko graduated the second workshop of directors of feature film and took his third one, which consisted of Bochkarev Kostyantyn, Vroda Marina, Golovko Polyna, Paschenko Gannaa, Rudenko Andriy, Polikushkin Sergiy, Shul'gina Olga, Krutin Sergiy, Zhilko Volodymir and Brovko Roman.

The most well-known student of M.G. Illienko's third workshop was Marina Vroda who became the second-Ukrainian winner of the "Golden palm branch" Cannes International Film festival of 2012 for a short-length feature film "Cross-country race" (2011, 15 minutes).

In 2007 Mikhaylo Illienko became the laureate of the Oleksandr Dovzhenko's State premium of Ukraine and started with a film "That Who Passed through Fire". Mikhaylo Illienko constantly engaged his own students and students of other workshops of Cinematography and TV Department of Ivan K. Karpenko-Kariy Kyiv State Institute of Theatre Arts in shooting of this film. For young filmmakers this practice on the movie set became a priceless experience.

I wish good luck to the known Ukrainian film director and teacher, successes in the creation of new films and education of young generation of screen artists.

Key words: Mykhailo Illienko, film festival, workshop, pedagogics of the CRT arts, film director, cinema faculty.